

KFA Filmbeschouwing promoot speelfilms die én artistieke kwaliteit én levensbeschouwelijke diepgang hebben.

Afterlife

Het verhaal in het kort:

Op maandagmorgen betreden ambtenaren een wat sleets kantoor. Er worden 22 nieuwe 'klanten' verwacht, die 'verder geholpen' moeten worden. We blijken ons te bevinden in het hiernamaals, en de klanten zijn overledenen. De ambtenaren stellen deze mensen van alle leeftijden en uit alle lagen van de bevolking de vraag: met welke herinnering uit jouw leven wil je de eeuwigheid in. Het mag er maar één zijn, de rest wordt gewist. Dat blijkt voor menigeen nog niet zo makkelijk, en één jongeman verrekt het te kiezen. Hij blijkt niet de enige in de 'geschiedenis' van dit kantoor, want je wordt daar ambtenaar totdat je hebt gekozen.

Citaten uit bespreking/lezing:

"Evenals in zijn schitterende debuut *Maboroso* houdt Koreeda Hirokaze zich ook in *After life* weer bezig met de verwerking van de dood. Zij het dit keer niet met de nabestaanden, maar met de overledenen zelf. Wat heb ik van mijn leven gemaakt. En dan komen schuld, vreugde, verlangen, teleurstelling, geluk, berouw, herinnering, frustratie aan de orde."

"Een aantal van de geïnterviewde mensen laat hij in de film hun eigen verhaal doen. Authentieke uitingen dus, met vaak verrassende en ontroerende inhoud. "Toen ik in de tram zat en een zomerbries door mijn haren speelde". "De sigaret die ik kreeg van een Amerikaanse soldaat toen ik krijgsgevangen werd gemaakt". En die statements, frontaal in de camera, werken zo aanstekelijk, dat je je meteen gaat afvragen: wat zou ik.."

Levensbeschouwelijke sleutelwoorden:

Leven na de dood | Vagevuur | Herinnering | Balans opmaken | Schuld | Berouw

(Jos Boesten)